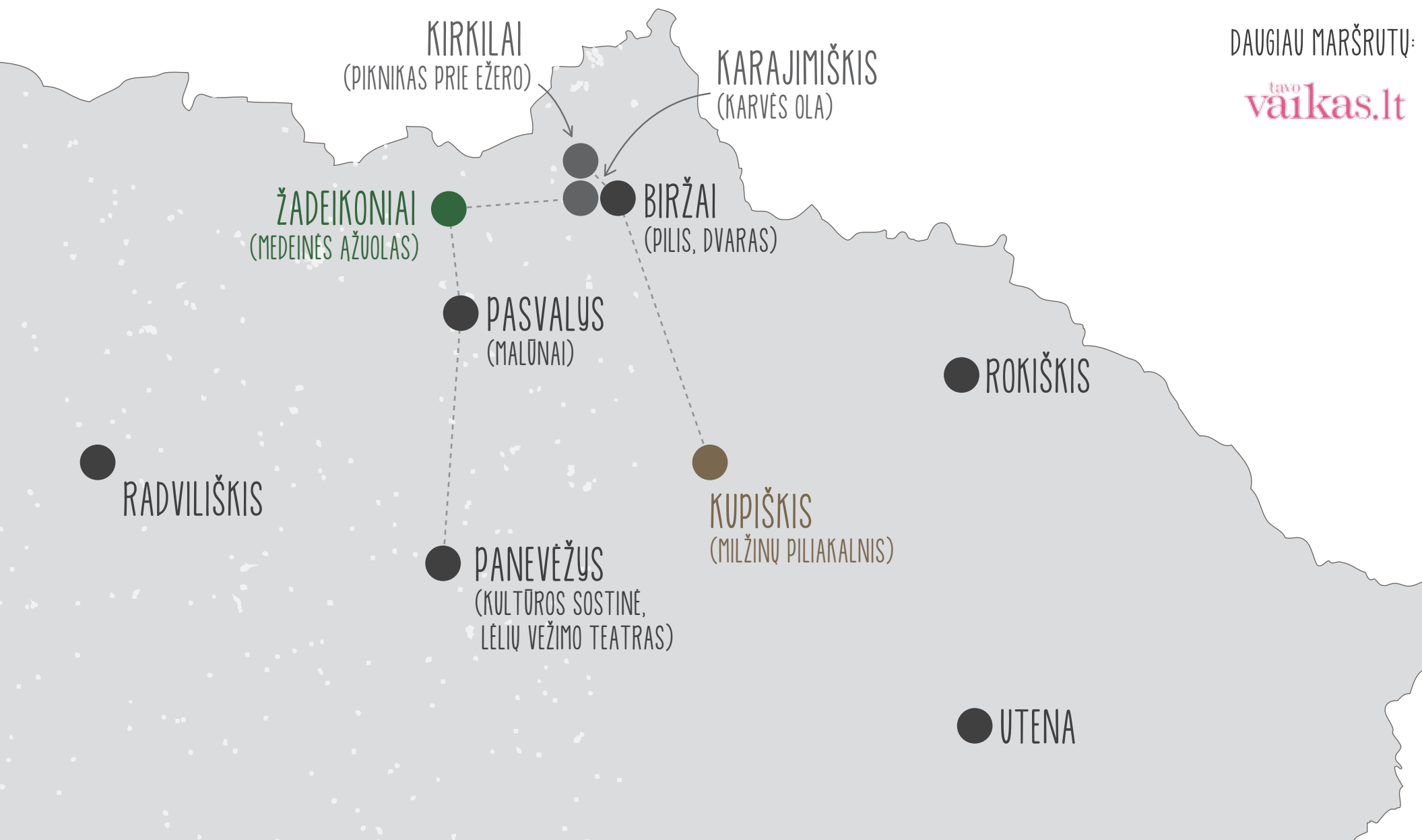

MILŽINIŠKAS ŠEIMOS SAVAITGALIS: 11 NUTIKIMŲ ŠIAURĖJE

DAUGIAU MARŠRUTŲ:

tavo-vaikas.lt

MILŽINIŠKAS ŠEIMOS SAVAITGALIS: II NUTIKIMŲ ŠIAURĖJE

Keliaukite su Milžinu mažyliu į Lietuvos šiaurę! Kartu su vaikais atraskite knygoje aprašytas legendines vietas ir patirkite milžiniškų nuotykių kupiną vasaros savaitgalį.

1. Kultūros sostinė. Kelionės pradžia – Panevėžyje, šiųmetėje Lietuvos kultūros sostinėje. Iki metų pabaigos čia vyksta įvairūs renginiai, puošiamos gatvės ir skersgatviai, vedami edukaciniai užsiėmimai. Jeigu atvyksite penktadienį, vakare Laisvės alėjoje gausite gerą dozę muzikos, šokių, sporto ir kino po atviru dangumi.

2. Lėlių teatras ir traukiniai. Panevėžyje aplankykite Lėlių vežimo teatrą, čia galima užsisakyti valandą trunkančią ekskursiją, apžiūrėti lėles ir suprasti, kaip jos valdomos, išgirsti teatro istoriją. Lėlių teatras turi ir „Pasakų traukinuką“, kuris vaikus gali pavėžinti po Laisvės aikštę ar Senvagę. Vaikai, rimčiau besidomintys traukiniais, matyt susidomės siauruko garvežine, esančia Geležinkelio gatvėje.

3. Malūnai. Šiuose kraštuose yra daug įvairių malūnų, tad užsukite į seniausią, netoli Pasvalio esantį Balsių vandens malūną, o pačiame Pasvalyje, Lėvens gatvėje dar yra gėrinių muziejus.

4. Miško mergina. Milžinas mažylis savo draugę Medeinę sutiko būdamas po senu ir legendomis apipintu Žadeikonių ąžuolu (koordinatės: 56° 11' 42.82", 24° 22' 42.49"). Paskaitykite ištrauką iš Kotrynos Zylės knygos „Milžinas mažylis“ ir sužinokite, kaip Kernius susipažino su miško mergina Medeine.

5. Karvės ola. Biržuose blogas linkėjimas „kad tu prasmegtum“ gali išsipildyti, nes apylinkėse yra daugybė smegduobių. Viena didžiausių – Karvės ola yra 200 metų senumo 9 m gylio karstinė įgriuva su ola Karajimiškio kaime, Biržų regioniniame parke. Šios karstinės įgriuvos dugne yra 5 atšakos (Šlapioji ola, Siauroji landa, Šikšnosparnių landa, Rupūžės ola) ir 1,5 m gylio požeminis ežeriukas.

6. Barsuko taku. Pasivaikščiokite ir apžiūrėkite žymiai daugiau įdomiųjų smegduobių. Perėję „Gojelio“ miške esančioje „Barsuko oloje“ įrengtu geologiniu pėsčiųjų taku, pamatysite net 13 įvairių karstinių įgriuvų, būdingų tik šiam kraštui.

7. Piknikas prie karstinio ežerėlio. Laikas atsipūsti, todėl susiraskite poilsiavietę prie Kirkilų karstinių ežerėlių, kur įrengti stalai su suoliukais, ir pasidarykite ten pikniką. Vasarą vaikų mėgstami makaronai gali virsti šaltomis makaronų salotomis, kurias patogiu pasiimti į iškylą. Virtus makaronų vamzdelius sumaišykite su apkepintomis morkomis, paprikomis, svogūnais, pomidorais, pagardinkite druska bei prieskoniniais žalumynais (bazilikais ir raudonėliais) bei keliais šaukštais tarkuoto kietojo sūrio „Džiugas“.

8. Biržai. Aplankykite Biržų pilį, kurią pastatė Kristupas Radvila, dabar čia įsikūręs Biržų krašto muziejus.

9. Eime kavos? Biržuose rekomenduojame užsukti į knygyną „Bookafe“, kur draugiškai dera skani kava ir knygos. Ten yra ir vaikų kampas, kur mažieji ras sau užsiėmimų, kol tėvai vartydami knygas gers kavą.

10. Itališkas vaizdas. Ar žinojote, kad XIX a. pradžioje iš Radvilų Biržus nusipirko kita didikų šeima – Tiškevičiai? Tai jie Širvėnos ežero pakrantėje pastatė didelį Astravo dvarą, savo architektūra ir romantišku stiliumi primenantį Italijos aristokratų vilas (du dideli liūtai prie pagrindinio įėjimo!). Į dvarą pateksite iš Biržų pėsčiomis Širvėnos ežero tiltu.

11. Maudynės prie milžinų. Toliau traukite link Kupiškio, čia rasite įdomų savo forma ir dydžiu Kupiškių (Aukštupėnų) piliakalnį, į kurį atsirėmusios pypkiuojančių milžinų skulptūros. Tai irgi personažai iš Kotrynos Zylės knygos „Milžinas mažylis“! Vėliau leiskitės į Aukštupėnų poilsiavietę prie didžiulio Kupiškių tvenkinio pasimaudyti ir atsipūsti.

Sveikiname, šią kelionę sėkmingai baigėte, iki pasimatymo kitose Milžino mažylio kelionėse po Lietuvą!

MEDEINĖ

Ištrauka iš Kotrynos Zylės knygos „Milžinas mažylis“ (Vilnius: Aukso žuvis, 2014)

Patogiai įsitaisęs, klausydamasis lietaus, ėmiau snūduriuoti. Buvau besmingas į sapnus, kai išgirdau tylią dejonę. Krūptelėjau ir atsimerkęs įtempiau ausis. Vėl pasigirdo, regis, tiesiai iš kamieno sklindanti aimana. Priglaudžiau ausį prie grublėtos žievės ir užsimerkiau, kad geriau įsiklausyčiau. Medis tylutėliai verkė. Man pasirodė, jog rauda moters balsu.

– Aš... Aš – Kernius. O kas tu? – sušnabždėjau, lūpomis beveik liesdamas kamieną. Dejonė nutilo. Tylėjau ir aš, tikėdamasis sulaukti atsakymo. Bet tylą užsitęsė netikėtai ilgai. Nejaukiai susimuisčiau. Juokinga, žinoma, bet sugalvoju pabelsti į medį. Triskart pastuksenu ir vėl priglaudžiau ausį prie kamieno. Nieko.

– Mmm... medi, aš Kernius. Milžinas. Keliavau čia sau. Užklupo lietus. Matai pats – pliaupia kaip iš kibiro. Ir radau tave. Pasirodė baisiausiai šauni vietelė pasislėpti. Tai ir pasiritau. Jei nuliūdinau – atleisk. Galiu keliauti toliau, tiek čia to šlapumo. Žinoma, jei tik tau palengvės. Ką manai? – Išpyškinau.

Išgirdau, kaip iš po žievės atsklido atodūsis.

– Ne dėl tavęs verkiu, niekur neišeik... – suošė tanki lapija dailiu merginos balsu.

– O! – išsprūdo man. Atrėmiau galvą į storą kamieną ir, truputį prasižiojęs iš nuostabos, įsistebeilijau į kelias giles, kabančias čia pat, virš pakaušio. Po minutėlės dėl visa ko pirštais praskleidžiau lapus ir trumpam iškišau nosį į lietų. Įsitikinau, kad bendrauju tikrai su ąžuolu.

– Ar tu medis-moteris? – nesusimąstęs leptelėjau. – Kaip čia tave pavadinti... Medė?

Lapai vėl stipriai sušnarejo, pasirodė, jog girdžiu tylų šniurkštelėjimą, ir ąžuolas darsyk prakalbo:

– Aš Medeinė. Jei nori, vadink laume ar miško dvasia. O ąžuolas – mano namai. Gali čia slėptis, kiek tau norisi. Džiaugiuosi, kad galiu pagelbėti. Tik... – balsui trumpam nutilus visa nugara pajutau gyvą medžio virptelėjimą, – esu labai sužeistas. Mano medis labai sužeistas. Mes abu skaudžiai įkirsti. – Žievė, į kurią buvau atsirėmęs, lyg žmogaus krūtinė giliai atsidusdama išsipūtė ir vėl nusileido.

– Kas tave sužeidė? – paklausiau, pridėjęs delną ten, kur jutau kvėptelėjimą.

– Nedoras žmogus. – Šnabždesiu sušnarejo šakos. – Neprotingas, nedoras

žmogus... – Liūdnai pakartojo.

Pamažu ir išsiaiškinau, ko aimanuoja mano prieglobsčio sergėtoja. Pasirodo, apylinkėse atsirado tuštybės kupinas žmogelis. Sumanė iš šimtamečio ąžuolo kažką susimeistrauti. Atsliūkinęs naktį, kad kaimynai, gerbiantys medžius-senolius, nepamatytų, ėmė kirsti ąžuolą. Kamieno žaizda paplūdo tikru krauju. Ir tas taip stipriai ėmė tekėti, kad žmogelis ne juokais išsigando. Mėnesienoje įžiūrėjęs, kad kirvio ašmenys juoduoja, o po kojomis žemė dažosi karštu jo kaltės įrodymu, medkirtys viską metė ir pasileido bėgti. Jau kelios dienos praėjusios, o taip niekas iš kaimynų jo po tos nakties ir nebematė.

Taip besipasakojant, atėjo vakaras, tada – naktis, o lietus pylė kaip pylęs. Saldžiai išmiegojau po tankiu ąžuolo vainiku ir rytą lašų barbenimo nebebuvo girdėti. Rąžydamasis išlindau iš slėptuvės ir nudžiugau, išvydęs skaidrų, nuo debesų lyg iššluotą, dangų.

Apėjęs medį ratu, apstulbau. Išvydau tamsią kraujo spalvos giją, keliaujančią iš po ąžuolo lapijos. Jos pradžia, žinojau, buvo nemenka kirstinė žaizda kamienne. Tačiau neįtikėtina buvo tai, jog kraujo vagelė, toldama nuo medžio, išgraužė gan platų griovelį, šį dar paplovė visą naktį pylęs lietus ir galų gale prieš mano akis visiškai išplatėjęs, šokinėdamas per plokščius akmenėlius, čiurleno upelis!

Susijaudinęs pro lapus prasibroviau atgal į savo miego buveinę ir prigludęs prie kamieno sušnabždėjau:

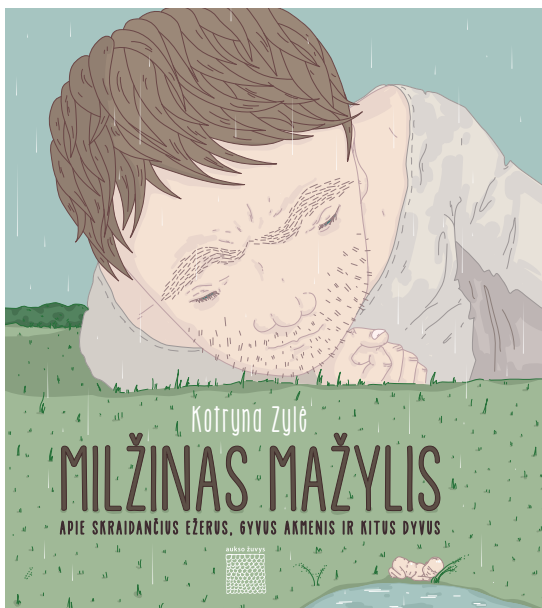
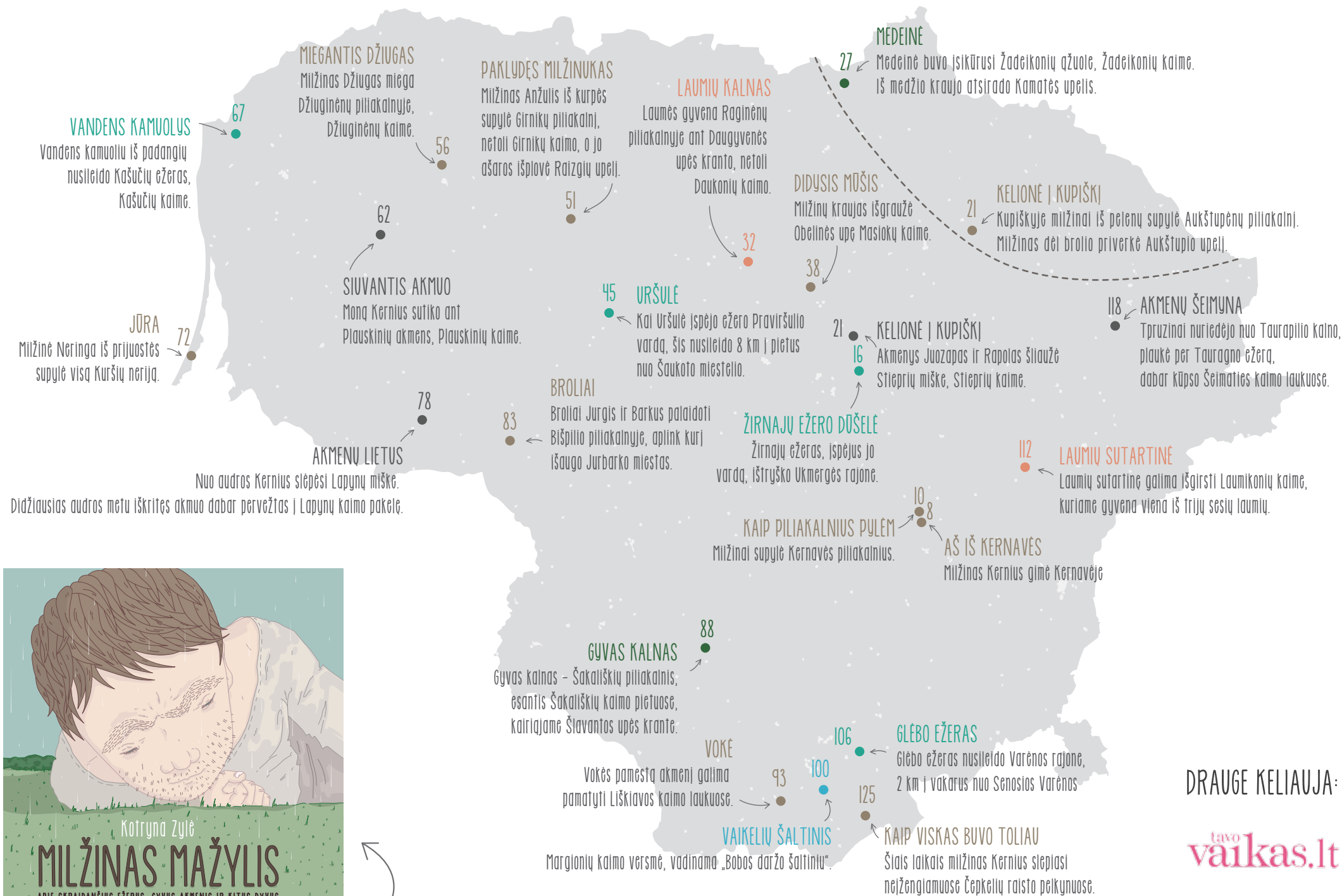
– Medeine, Medeine, ar girdi mane?

Medis sušnarejo, ir pajutau, kaip man per sprandą švelniai brūkštelėjo lapas.

– Tavo skausmas nenuėjo perniek! – šuktelėjau dusliu pusbalsiu. – Tekantis kraujas žemėse prasigrauzė siaurą vagelę. Ta vagelė išplatėjo į griovelį, šį per naktį užtvindė lietus, ir šiandien mūsų žemių paviršiuje čiurlena naujas upelis! – net liežuvis susipyne bevardijant. – Ar girdi, Medeine!

Vėl pajutau kutenantį lapo brūkštelėjimą per kaklą, kad net pagaugai nubėgo. Supratau, kad dvasia nurimusi, kalbėtis nebenori, tad man metas keliauti. Dar perbraukiau pirštais per žievę, glustelėjau kaktą prie kamieno ir, išsirangęs iš po tankaus lapų stogo, kiek kreivokais žingsniais nulingavau tolyn.

Tiesa, dar galiu pridurti, kad ir dabar tąnakt išgraužtas upeliukas tebečiurlena, o vadina jį Kamatės upeliu.

KELIAUTI KVIĘČIA KNYGA „MILŽINAS MAŽYLIS“

DRAUGE KELIAUJA:

tavo
vaikas.lt

